

— Ieri am avut analiza muncii!...
Ei bine, atîta m-au lăudat...

urzica

ANUL XVIII • Nr. 7 • 15 APRILIE 1966 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

SINGURĂ, ÎN DEPLASARE...

Spune-mi tu, nu e păcat,
inimă,
să bat eu strada,
singurică,
pe-nserat,
sub castanii ca zăpada.

Liliacul
peste gard
gata este să-mi ofere
brațul tânăr;
simt că ard...
Ah ce-aș bea acum o bere!

Dar nu pot —
și ciudă mi-i!
Soartă-amară de femeie!
Bine e bărbat să fii:
nici o piedică să-ți steie!

Parcă văd...
«În cinstea mea»,
sub a becurilor salbă,
soful,
hei,
cu alți cișiva
bea virtos la «Poarta Albă»...
«Hai, noroc!»
Și eu strănut,
lăcrimind de la distanță...

Cînd, tresar :

«neprevăzut» —
altul!
Fercheș,
cu prestanță,
tănuț, ca un Hamlet,
la un colț drapat de umbră,
șoapta «alto» — de poet,
cu nuanță semi-sumbră :

— Singurică-singurică?...
Mă opresc —
și îl măsoar :
— Dobitoc! Ce crezi adică?...
Te plesnesc de... te omor!!

... Trec,
săltînd,
c-o demnitate
ce-o marchează tocul cui...
(Oare cum arăt... din spate,
măsurată,-n ochii lui?..)

Ah,
ciorapii mei cu dungă!
Unul — sigur e sucit!...
Oare... ce-ar fi să m-ajungă?
(Ce oraș afurisit!)
Oare... ochii, ce culoare?...
(Toate trec pe-acest pămînt...)
Ce pustie inserare...
Of, că tare proastă simt!...

Paznicul

d e v i c t o r

Ali-Mahmud era paznic de noapte la un restaurant important din centrul Bucureștilor. Credincios ca toți arnăuții, acest om din Elibasan controla cu mare atenție pe ospătarii, furnizorii, spălătorii de vase, băieții ce cărau marfă în pivniță și scoteau lăzile goale, pe toți cei ce aveau treabă prin magazii și la bucătărie. Cît a funcționat Ali-Mahmud ca portar, nu s-a întimplat să piară nimic.

Paznicul de noapte își făcea datoria cu o conștiințiozitate de ciine credincios și ar fi rămas toată viața de veghe la acel local, dacă n-ar fi avut o neînțelegere cu unul din cei doi stăpîni ai restaurantului, neînțelegere provenită tot din marele devotament pe care arnăutul îl avea față de patronii săi.

— Ali, du-te de-mi cumpără un pachet de țigări, îi porunci într-o zi numitul proprietar al restaurantului.

— Efendi, îi răspunse omul din Elibasan, eu nu este tocmit aici să cumpărăm țigări! Eu paznic este, eu nu las poarta!

În loc să aprecieze cum se cuvine simțul de datorie al paznicului, directorul nu găsi ceva mai bun decît să-l dea afară pentru «refuz de serviciu».

Ba încă se și lauda într-un grup de restauratori cu isprava lui. Unul dintre acești restauratori găsi, pe drept cuvînt, că Ali-Mahmud merita mai curînd o răsplătă pentru purtarea lui, decît izgonirea. Îi află adresa, trimise după el și-l angajă portar de noapte la propriul său restaurant. Paznicul își făcea datoria ca și dincolo, spre satisfacția stăpî-

nului și dezolarea celor care nu mai puteau să șterpelească nici tacimuri, nici curcani fripți, nici sticle cu vin și țuică, nimic. Ali-Mahmud ședea cu ochii-n patru. Nu-i scăpa nimeni necercetat!

Pînă nu zăvorea cu șapte lacăte marfă și tot ce putea să facă picioare, ascuns sub șorțul, haina sau paltonul numeroșilor slujitori și furnizori ai restaurantului, nu se culca liniștit.

Numai într-o zi, cînd s-a amestecat acolo unde nu-i era rostul, a pățit-o.

Într-o dimineață s-a infățîșat stăpînului și cu vocabularul și accentul său special, i-a spus:

— Efendi, dimineața vrei plecat

CARTE POȘTALĂ

CĂTRE UNITATEA DE CONTROL RÖNTGEN
DE LA UZINELE DE CONSTRUCȚII METALURGICE ȘI MAȘINI AGRICOLE „BOCȘA”

Dragi tovarăși, aș dori ca rîndurile mele să vă găsească sănătoși și încărcăți de bună dispoziție pentru ca să aveți de unde descărca după ce o să le citiți, așa cum mi-am pierdut și eu buna dispoziție cînd am aflat în ce stil ați făcut-o voi fiartă cu razele X! Orice aș fi crezut că se poate face cu razele Röntgen, numai fiartă, nu! Știu despre voi că lucrați la uzina de mai sus în cadrul unității pentru controlul defectoscopic al sudurilor la diferite construcții metalice executate în uzină și că aveți pentru aceasta două aparate Röntgen-Liliput. Mai pe scurt, unde-i o sudură, voi veniți cu razele X, o controlați, o fotografiați și clișeul arată dacă-i bună.

Știu că pînă acum nu aveți aprobare legală de funcționare, dar asta e altă mîncare de pește. Eu vreau să vă întreb despre altă istorie care-i cu mîncare de ficat.

Am aflat că ați introdus în munca voastră o inovație inspirată de zicala: «După noi potopul», care inspirație, pretindeți, dovedește dragostea dv. pentru zicale. Și eu iubesc zicalele și de aceea vă spun «Capul face, capul trage» sau mai bine zis «Unde nu-i cap e vai de picioare», deși eu cred că acum o să fie și vai de cap, că prea ați făcut-o fraților, conform zicalei, de oaie!

Păi cîcă la diverse construcții metalice, în loc să controlați sudurile cu raze Röntgen, ați scos din sertar un clișeu de la o sudură bună, n-ați mai controlat nimic, ați multiplicat clișeul acestei suduri bune și ați aplicat copiile în serie, la mai multe buletine Röntgen! Eu cred că dacă voi vă puneți conștiința la raze Röntgen, bubuie, domnule, și se strică aparatele! Păi nu se întoarce bietul Röntgen în groapă cînd vede ce faceți voi cu razele pe care le-a descoperit el? Dar ce să mai vorbim de morți, vouă de ăștia vii nu vă e rușine? Păi cînd tovarășii voștri de muncă se uită acum la voi nu aveți impresia că privirile lor sînt niște raze X cu care citesc în voi? Și ce citesc în voi? Să ferească Dumnezeu! Uite, eu mai bine nu citesc, că visez urit la noapte!

Cred că aveți urgentă nevoie de un tratament, fiindcă sînteți bolnavi. Boala de care suferiți nu se tratează nici cu raze, nici cu fraze. Se tratează cu asprime, fără anestezie și de la rădăcină. Trebuie găsit medicamentul potrivit. Eu îmi permit să pun diagnosticul: Conștiință atrofiată purulentă!

Pe cinstea mea, mai bine sufereați de rinichi!

«Urzica»

de noapte

E F T I M I U

azi cu otomobil la Pitești. Eu spun la dimiata nu plecat! Eu visat azi-noapte că dimiata avut mare accident la otomobil și murit. Alah-ver-sin, nu plecat Pitești. Efendi, plecat conu altădată!!

Iordache rămase pe gânduri. Nu credea în vise și-n asemenea alte prostii. Avea o treabă importantă la Pitești, o mare cumpărătură de vin, o ocazie excelentă. N-o să strice el așa bunătațe de afacere fiindcă un țăran din munții Albaniei îi prorocise o nenorocire imaginară.

Om întreg la minte, cu judecata sănătoasă, conu Iordache nu se simțea totuși în apele lui. Fiecare dintre noi, oricât ne-am crede dezbărați de superstiții, păstrăm, totuși, în fundul sufletului, anumite temeri și anumite speranțe care dacă nu se realizează totdeauna, li se împlinesc altora, acești alții ni le povestesc și ei la rîndul lor, apoi le povestim și noi, exagerindu-le, bineînțeles, pentru că se întinde, devine realitate și sfîrșim a proclama cu toții vechea filozofie cu puterea destinului, cu «ce ți-e scris în frunte ți-e pus» și alte zicale rămase din strămoși.

Cum se făcu și cum nu se făcu, stăpînul lui Ali n-a mai însoțit spre Pitești pe cei trei asociați cu care trebuia să plece. N-a povestit nimănui visul lui Ali, ca să nu fie luat în ris.

A pretextat o audiență importantă la Ministerul Comerțului, a imaginat și pentru uzul personal un motiv ceva mai serios pentru care trebuia să rămînă la București și a rămas la București.

A însă că în gazeta de seară a citit o informație tipărită cu litere mari: «Groaznica nenorocire de pe șoseaua Piteștilor».

Nu departe de comuna Găești, un autoturism care venea dinspre Craiova s-a ciocnit cu altul care trecuse de viteza obișnuită și care venea din București. Acesta s-a făcut praf, iar cei trei ocupați, trei negustori bogați din Capitală, restauratori vestiți, și-au găsit o moarte fulgerătoare.

O coincidență uluitoare.

Conu Iordache rămase trăsnit. Parcă murise și el în accidentul acela! Înainte de a se bucura că nu fusese printre victime, conu Iordache, om de inimă, iubitor al apropielii, începu să regrete că nu-și însoțise asociații la drum.

Filozofa:

— Dacă m-aș fi dus și eu cu ei în accidentul nu se întâmpla. O chestie de câteva minute, de câteva secunde, schimbă fața lucrurilor. Eu nu m-aș fi urcat în mașină în același moment cu ei. Intervenea o scurtă aminare. Urmău să treacă pe la mine să mă ia. Deci, se mai pierdeau zece minute. Prin această întârziere cele două mașini nu s-ar fi mai întilnit la locul fatal. Nenorocirea ar fi fost evitată. Eu n-aș fi tolerat șoferului să meargă cu o viteză atât de mare. Abia suport șaizeci de kilometri pe oră. Bieții oameni! Dacă mă urcam

și eu cu ei, nu s-ar fi prapădit.

Așa gindea în inima lui curată, conu Iordache. Dar cînd începură să sune telefoanele și să primească felicitări din toate părțile că a scăpat cu viață din cumplita nenorocire, se gîndi că a avut mare noroc să se găsească acum teafăr în mijlocul familiei.

Ce s-ar fi făcut fără el biata lui soție, cei doi băieți și fata pe care tocmai o logodise? Pentru cine muncise o viață întregă și agonisise o avere atât de frumoasă? De ce să piardă acea viață plină de bucurii, încă douăzeci-treizeci de ani pe care îi mai avea de trăit în mijlocul celor dragi și-n respectul concetățenilor?

Abia acum se gindea ce mare serviciu, ce serviciu imens îi făcuse paznicul de noapte, oprindu-l să se ducă la Pitești.

Ali-Mahmud era la poartă, de veghe, ca de obicei. Modest, ca omul care nu-și făcuse decît datoria, el nu se îmbulzise în calea stăpînului, să-i atragă atenția că i-a scăpat viața.

Fu chiar mirat cînd efendi Iordache trimise să-l cheme. Se temea parcă de-o mustrare. Nu știa de ce se teme, dar se temea de ceva.

— Ali, mi-ai scăpat viața cu visul tău. Îți mulțumesc. Ține un fișic cu galbeni, să-l ai pentru zilele bătrîneții tale!

Ali-Mahmud, foarte sincer, convins că nu făcuse nici o ispravă în plus, mulțumit cu leafa lui de paznic de noapte al localului, refuză, roșindu-se, darul patronului.

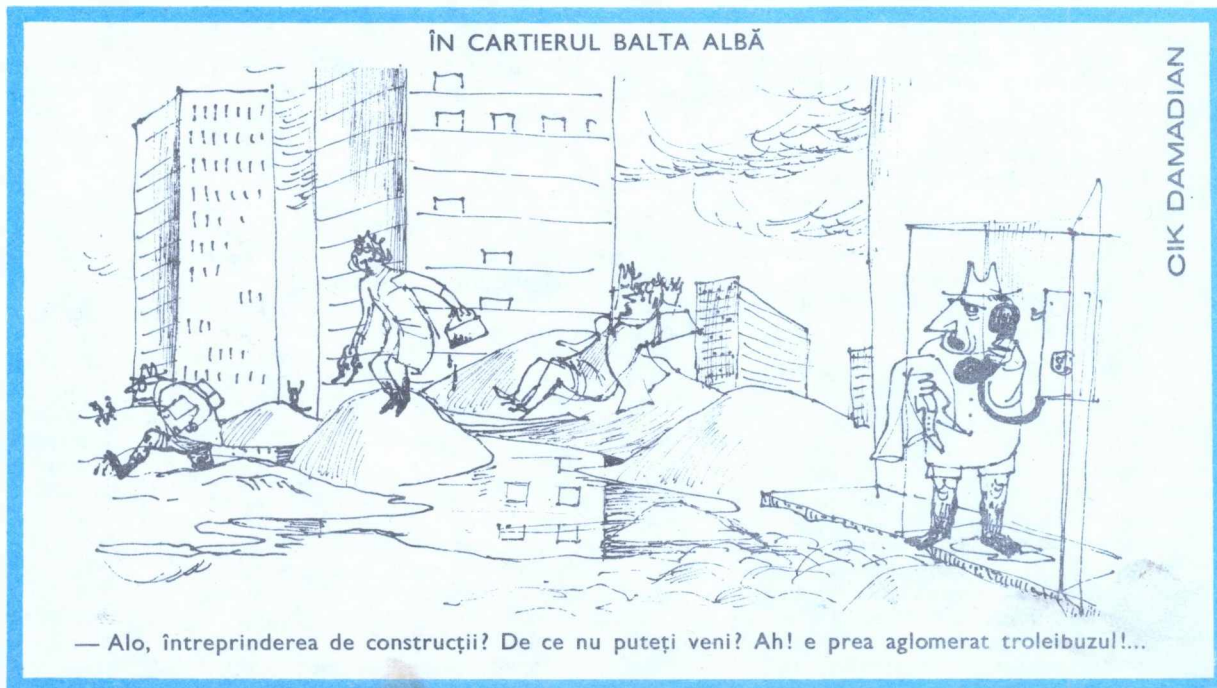
— Ține-l, Ali, ține fișicul! insistă conu Iordache. Ține-l că o să ai nevoie de el, fiindcă eu te dau afară din slujbă.

— ?
— Te dau afară, Ali, fiindcă în loc să stai de pază, ai dormit în timpul serviciului.

— ?
— Dacă nu dormeai, nu visai!

— Ajutooor, ajutooor!...
— Eu vă salvez, dar dacă mă vede soțul cu dv. în brațe?

— Alo, întreprinderea de construcții? De ce nu puteți veni? Ah! e prea aglomerat troleibuzul!...

TEXT:
V. D. POPA

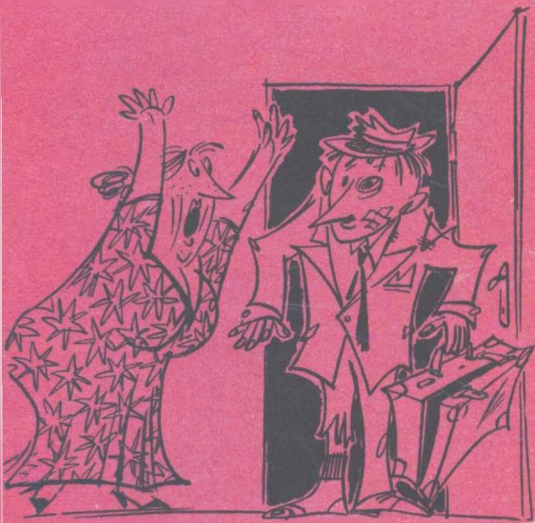
DESENE DE
A. POCH

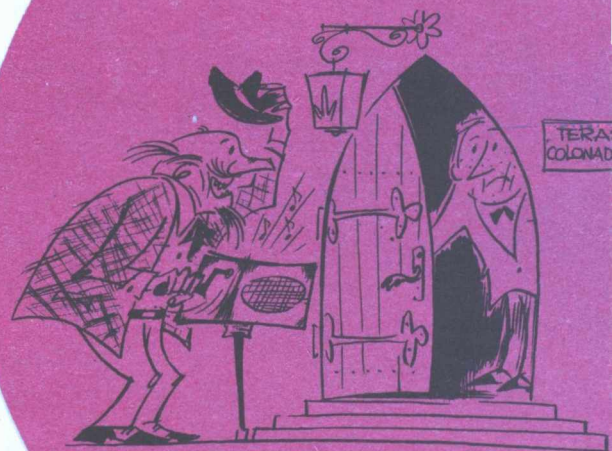
Personalul 5 301 de pe distanța București Basarab — Buzău este tras la peron doar cu 1—2 minute înainte de plecare, ceea ce produce mare îmbulzeală la urcare.

— Mă întreb cum de ne-au găsit
ăștia de la Urzica? Doar noi nu avem
firmă!...

Deoarece tonomatul de la
restaurantul «Terasa Colona-
delor» e stricat, localul a ră-
mas fără nici un fel de muzică

— În ce hal te întorci la Buzău,
Costică! Te-au prins niscaiva hoți?
— Aș! Eu am prins... personalul 5 301

— Am auzit că vi s-a stricat tonoma-
tul...

Atunci când a apărut în 1963, «Ghidul Bucu-
reștiului» a fost o carte atît de căutată încît
planșele din interior au ajuns repede ferfeniță.
Pe urmă s-au schimbat numele multor străzi
și a multor trasee ITB. De aceea astăzi ghidul
nu ghidează totdeauna. Serviciul de nomen-
clatură al Capitalei a pus la dispoziția cetățe-
nilor un ghid... verbal, sub forma numărului
de telefon 14.70.45. De aici se pot căpăta
relații privind străzile orașului. În realitate
însă, adesea capeți astenite pentru că telefonul
este mereu ocupat de parcă ar fi numărul
de la Informațiile Gării de Nord.

De aceea, revista noastră, vine în ajutorul
cetățenilor publicind ghidul scurt de față.
Cu ajutorul lui, o serie de străzi din București
pot fi ușor găsite datorită neglijenței onora.
Rămîne ca, după ce cititorul recunoaște strada,
vinovații să recunoască greșeala. Astfel ghi-
dul nostru va duce pe toți pe drumul bun.

STR. GENERAL BUDIȘTEANU

este situată la începutul Căii Griviței. Poate
fi identificată după imobilul de la nr. 22. Pe
vreme ploioasă, locarii intră în clădire cu
umbrela deschisă. Operația este cam grea
din cauza dimensiunii reduse a ușii, dar din
1964 oamenii au căpătat dexteritate. Cu um-
brela se apără de ploaie pentru că înăuntru
plouă ca afară. Vara trecută, la cererea locata-
rilor, a fost schimbat acoperișul. De atunci
s-a schimbat situația. Nu mai plouă în pod,
ci și în apartament. I.A.L. 16 Februarie a
venit la fața locului și a înmănat taloanele de

garanție pentru reparația făcută. Astfel, în
sfîrșit, are acoperire I.A.L.-ul. Imobilul tor-
n-are. Acesta continuă să rămînă o clădire
sui generis. Are apă la bucătărie, la baie, la pod
și la tavane. Iar, vorba proverbului, apa trece
și urmele rămîn pe mobilă.

CARTIERUL BERCENI-SUD

se află în raionul Nicolae Bălcescu. Pînă
acolo se poate ajunge cu autobuzul 44. Ajuns
la capătul liniei, cel care caută acest cartier,
trebuie să numere telefoanele publice din
partea locului. Dacă se oprește cu numărul
la cifra doi, înseamnă că se află în Berceni-
Sud, pentru că doar atîtea au fost instalate
în cartier pentru cei peste 10 000 de cetățeni.
Acestia speră că aparatele vor da tonul pentru
instalarea altora. În caz contrar, rămîne ca
O.N.T.-ul să organizeze în fiecare după-a-
miază excursii cu autocarele pe ruta Berceni-
Sud—centrul Capitalei. De aici, cetățenii pot
da un telefon. Eventual chiar la cei care răs-
pund de instalarea telefoanelor publice.

CALEA PLEVNEI

incepe din bd. Schitu Măgureanu și se ter-
mină, în apropierea Gării de Nord. După
coborîrea la stația Izvor din tramvaiul 14, care
vine dinspre Piața Unirii, această stradă se
identifică ușor datorită mulțimii de cetățeni
din fața blocului de la nr. 1—3. Mulțimea
strigă diverse nume, în timp ce are privirile
ațintite la etajele cele mai de sus. Cetățenii
care strigă sînt rude sau prieteni ai locatarilor

și-și anunță astfel sosirea ca gazda să-i ia cu
liftul. Musafirii nu-l pot folosi singuri de
cînd administrația i-a pus cheie. Iar cine nu
are voce puternică, apelează la cite un trecător
sau la oficiul P.T.T.R. din apropiere. De
acolo expediază o telegramă fulger: «Sînt în
fața blocului. Coboară cu cheia liftului, Miti-
că». Iar factorul care aduce telegramele strigă
și el din stradă ca la catalog: «Iliescu Mircea!
Popescu Gheorghe! Vasilescu Radu! Coboară
cu cheia liftului să-mi semnezi de primire!».
Ei trebuie să aibă voce puternică pentru ca
să-i audă pînă și administrația blocului. Poate
așa va desființa cheia. Pentru că, așa, e ca și
cum a desființat liftul și musafirii trebuie să
vină cu ascensor de acasă.

ȘOSEAUA IANCULUI

duce spre stadionul «23 August». De aceea e
cunoscută de un număr foarte mare de bucu-
reșteni, pasionați ai «Stelei», «Rapidului» sau
ai lui «Dinamo». Cei din provincie, desigur,
nu o cunosc. Așa că pot utiliza tramvaiul 13.
Cum ajung în stația Mihai Bravu, dau de
Șoseaua Iancului. Se pot ghida după o clădire
aspectuoasă de la nr. 11, pe a cărei firmă
scrie: «Policlinica de Adulți Iancului». Intrînd
în hol o să vadă că toți pacienții cu bonuri de
ordine pentru cabinetul stomatologic se tutu-
iesc între ei. Este și normal, dacă de doi ani
de cînd vin zi de zi pe aici s-au împrietenit la
cataramă. Că atît durează, de cele mai multe
ori executarea unei lucrări dentare. Durata
te lasă cu gura căscată, ca la dentist.

NAȘTEREA UNUI MARE ARTIST

de ANDRÉ MAUROIS
membru al Academiei franceze

Pictorul Pierre Douce era pe cale să termine o «natură moartă» — flori într-un borcan și cartofi pe o tavă — când apăru în atelierul său romancierul Paul Emile Glaise. Acesta, după ce privi câteva minute pînza prietenului său, spuse cu emfază:

— Nu!

Pictorul își întrerupse lucrul și surprins își ridică privirea.

— Nu! repetă Glaise cu emfază crescîndă. Nu, nu vei izbuti niciodată. Ai măiestrie, talent, știi ce vrei, dar ceea ce faci e lipsit de relief, dragul meu. N-are strălucire, nu se impune. Într-un salon cu 5000 de pinze expuse privirii atitor vizitatori adormiți, cine crezi că s-ar opri în fața operei tale? Nu, Douce, imi pare rău că trebuie s-o spun, dar nu vei izbuti niciodată.

— De ce? suspină Douce cu sinceritate. Pictez ceea ce văd, niciodată n-am năzuit la altceva.

— Tocmai asta este. Ai o nevastă, dragul meu, o nevastă și 3 copii. Litrul de lapte costă 18 centime și oul un franc. Există mai multe tablouri decît cumpărători și neghibii sînt mai numeroși decît cunoscătorii. În astfel de condiții cum vrei să ieși din imensa mulțime a necunoscuților?

— Lucrînd!

— Fii serios! Singura cale, Douce, ca să te ridici deasupra imbecililor este să faci un lucru neobișnuit. Anunță, de pildă, că pleci la Polul Nord să faci un tablou. Întemeiază o școală nouă. Ia câteva cuvinte rafinate, cum ar fi «exteriorizare» și «dinamism», amestecă-le într-o pălărie și elaborează manifeste. Dez-minte mișcarea sau repausul; albul sau negrul; cercul sau pătratul. Inventează pictura neohomerică, aceea care să nu recunoască nimic altceva decît roșu și galben sau pictura cilindrică, sau octoeirică sau cea quatrodimensională.

În acel moment, adierea unui parfum dulcestraniu, anunță intrarea doamnei Kosnevka. Era o poloneză cunoscută prin frumusețea ei și admirată de Pierre Douce pentru marele ei farmec. Era susținătoarea unor reviste scumpe care reproduceau la prețuri foarte ridicate capodoperele unor copii de trei ani, dar publicațiile acestea nu menționau niciodată numele onorabilului nostru Douce. Cu alte cuvinte, doamna Kosnevka nu-i aprecia pictura.

Așezîndu-se pe divan, privi stăruitor pînzele la care lucra Douce și după ce își scutură părul blond, surise nu fără oarecare malițiozitate.

— Ieri, spuse ea, cu un accent suav și tărăgănat, am vizitat o expoziție de artă neagră. Ah! Ce sensibilitate, ce plasticitate, cită forță!

Pictorul îi arătă un portret pe care îl prețuia foarte mult.

— Foarte drăguț, spuse ea, cam fără convingere, dar tot așa de suavă, de tărăgănată și de parfumată, după care dispăru.

Pierre Douce își aruncă paleta într-un colț și se culcă pe divan.

— Trebuie să-mi caut o slujbă, spuse el, de pildă, inspector de asigurări, funcționar de bancă sau polițist. Pictura este cel mai josnic

comerț. Pentru a avea succes trebuie să te ploconești în fața a o mulțime de pierdevară și să recurgi la tot felul de maimuțări. Criticii, în loc să-i respecte pe maeștri, încurajează pe troglodiți. M-am săturat pînă peste cap de meseria asta. Mi-ajunge!

Paul Emile îl ascultă, aprinse o țigară și citva timp rămase tăcut. În cele din urmă vorbi.

— Vrei să dai snobilor și pseudoestetilor lecția aspră pe care o merită?

— Eu? spuse cinstitul Douce cu surprindere.

— Ascultă... în două articole plasate unde trebuie voi informa lumea că ești pe cale să pui bazele școlii ideo-analitice. Înaintea ta, toți portrețiștii, în ignoranța lor, au subliniat importanța fizionomiei umane. Stupid!! De-oarece, dimpotrivă, ceea ce reprezintă pe om sînt ideile pe care ni le evocă. Astfel portretul unui colonel ar fi cinci trese enorme pe un fond de albastru și aur, alături de un cal înconjurat de cruci. Portretul unui industriaș, ar fi un coș de fabrică și un pumn închieștat pe o masă. Înțelegi, Douce, ce aduci lumii? Într-o lună poți picta 20 de asemenea portrete ideo-analitice.

— Ba chiar și într-o oră, răspuse Douce și ceea ce e mai trist, Glaise, e că experiența poate să reușească.

— Hai să încercăm!

— Nu prea știu să-mi dau aere!

— E foarte simplu! Cînd cineva îți va cere o explicație, nu te grăbi, trage un fum din pipă și după ce îl suflă în nasul interlocutorului spune-i doar aceste cuvinte: «Ai studiat vreodată un riu?»

— Ce înseamnă asta?

— Nimic, spuse Glaise, și în consecință, vor considera că e minunat.

*

Două luni mai tirziu, expoziția particulară care a precedat deschiderea publică (vernisa-jul expoziției Douce) se închidea în triumf. Suavă și parfumată, frumoasa doamnă Kosnevka era nedespărțită de ultima celebritate pe care o descoperise.

— Ah! repeta ea, sensibilitatea, plasticitatea și forța pe care le găsești aici! Cită înțelegere! Ce revelație! Și cum ai ajuns, dragul meu, la aceste uluitoare sinteze?

Pictorul, după o oarecare pauză, pufăi un nor de fum din pipă și spuse:

— Scumpă doamnă, ați studiat vreodată un riu?

În haina lui de blană, tinărul și strălucitorul Levy Coeur perora în mijlocul unui grup:

— Foarte tare!, spunea el, foarte tare! În ceea ce mă privește, spun de multă vreme că pictura după model este culmea absurdității. Dar spune-mi, Douce: revelația — de unde te-ai inspirat? Din articolele mele?

Pierre Douce, fără grabă, suflîndu-i un triumfător nor de fum în față, spuse:

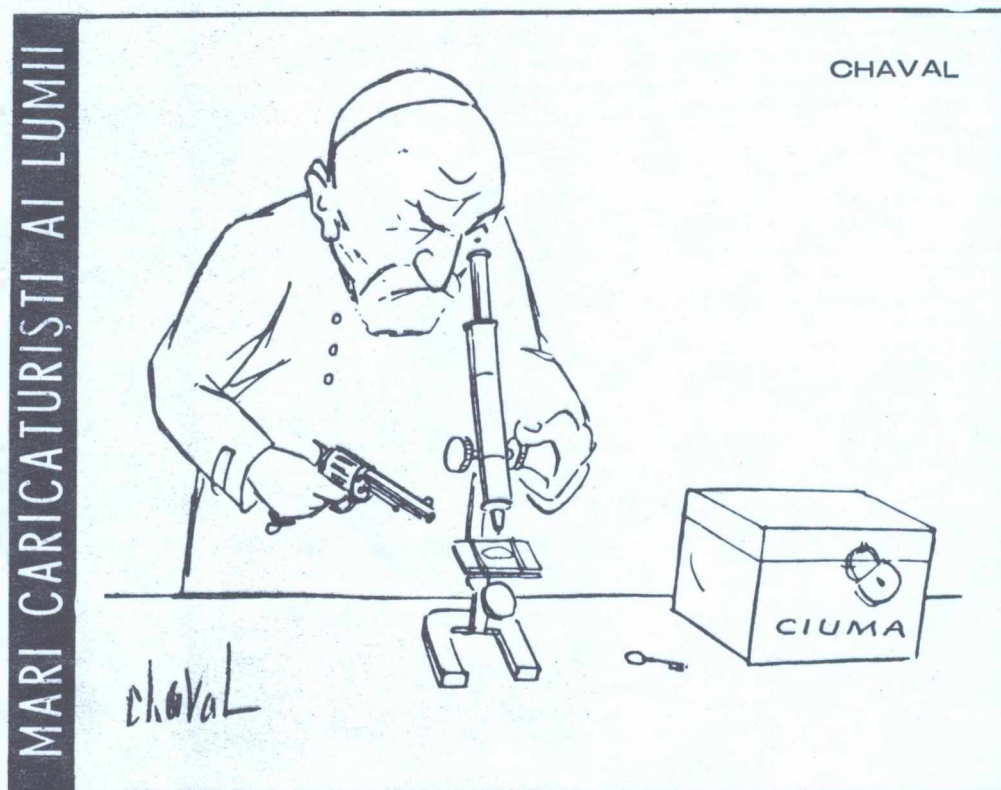
— Domnul meu, ați studiat vreodată un riu?

— Admirabil! exclamă celălalt aprobator. Admirabil!

În acel moment, un celebru negustor de lucrări de artă, care tocmai examinase tablourile, îl trase pe pictor de mîncă și-l împinse într-un colț.

— Douce, prietene, îi spuse, ești un băiat deștept. Am putea face din aceasta începutul

(urmăre în pag. 15)

FĂRĂ CUVINTE

Procesomana care s-a certat cu toți vecinii și nu mai are cu cine să se certe

M. STĂNESCU

LA COMISIA DE ÎMPĂCIUIRE

— Nu mă împac cu ideea!...

MIRCEA PAVELESCU

În loc de cronică teatrală

În epoca noastră, cînd speculațiile științifico-filozofice în legătură cu timpul pare că alunecă pe undeva în fantastic; acum cînd sintem pe punctul de a ne procopsi cu o a patra dimensiune pe care să putem circula înainte și înapoi după dorință, sau eventual să ne fixăm într-o anumită clipă preferată potrivit versului anticipativ al poetului:

«O, Temps, suspend ton vol...»

foarte puțini dintre oamenii maturi și serioși cu capetele pline de probleme, știu că pot face o excursie de aproximativ o oră și jumătate în copilăria cea mai fragedă.

Iată-mă în sala Teatrului de păpuși din Calea Victoriei 48, la premiera piesei «Guliver în țara păpușilor». Sala era populată cu copii între 4—12 ani însoțiți de tutorii legali, care, pe măsură ce spectacolul se desfășura, își pierdeau încetul cu încetul anii și rezistența la fantezie.

Un cuplu de prezentatori tineri a început prin a sufla de pe scenă în becurile sălii care s-au stins imediat.

Miracolul începea.

În căsuța de pe scenă aflăm că locuiește «Hapsinul», o păpușă deosebit de rea și de arțăgoasă. Prezentatoarea ne introduce pe furiș în camera de baie a Hapsinului, atrăgîndu-ne atenția că păpușa se spală pe obraz fără săpun:

— Nu-i așa, copii, că voi vă spălați cu săpun? întrebă prezentatoarea.

— Daaa! răspunseră copiii din sală.

— Uite că Hapsinul nu se spală cu săpun. Ce e de făcut?

— De ce nu-l speli matale? interveni o fetiță din primele rinduri.

— Eu? De ce să-l spăl eu?

— Pentru că și eu îmi spăl păpușa în fiecare dimineață.

— Da' tu te speli cu săpun pe față?

— Pe mine mă spală mama.

— Și-ți place? insistă fata de pe scenă.

— Da... răspunse fetița ezitînd.

— Nu-i adevărat, plinge, protestă cu năduf bunicuța de alături.

Cum controversa amenința să se prelungească, prezentatoarea ne informă că Hapsinul nu face niciodată gimnastică dimineața, drept care propune:

— Haideți să-i arătăm noi cum trebuie să facă gimnastică!

Imediat două sute de perechi de minule se mișcă ritmic în sală la comanda venită de pe scenă: un, doi, minile-n șoid, trei, patru, minile sus, un, doi,... Mă uitam cu coada ochiului la vecinul meu de scaun, tatăl unui băiețel de vreo cinci ani, care executa comenzile pe furiș pentru a-și antrena feciorul în exercițiul general.

— Acum copii, care din voi n-ați mai fost niciodată la un spectacol de păpuși să ridice mina sus!

M-am trezit cu mina dreaptă în aer, spre indignarea nevastă-mi:

— Observ că întinerești vertiginos, dragul meu, mă apostrofă ea plină de malicie.

— Și mai ales fără mască de ouă, ripostai pe același ton, coborînd mina.

Hapsinul se dovedea o păpușă teribil de rea, rupea florile udate cu grijă de un cuplu de păpuși harnice, își lăsa cățelul flămînd, obligîndu-l să cerșească bomboane și chifle de la copii, l-a lovit pe Guliver

cu un ciocan în cap încît bietul uriaș era gata să-și dea duhul, după care i-a furat și ceasul, a răsturnat apoi ghereta grădinarilor, continuînd cu multe alte blestemății intolerabile pentru răbdarea spectatorilor.

S-au luat măsuri zadarnice pentru prinderea și arestarea huliganului periculos. Dar Hapsinul nu se lăsa prins deloc, cu toată participarea copiilor din sală la organizarea puterii, denunțînd numaidecît ascunzătorile de moment ale celui urmărit.

— Uite-l, nene Guliver, s-a pitit după pom, acum e după cotețul ciinelui, uite-l că a fugit și de acolo!...

Hapsinul era însă un acrobat perfect, specialist în salturi mortale. Acum era pe scenă, acum dădea cu tifla de la balcon, urmăritorilor, pentru ca să revină dintr-un salt pe scena goală și să se baricadeze la domiciliu.

Dar cum binele trebuie să triumfe totdeauna, mai ales în lumea gingașă a păpușilor unde infracțiunea este o rămășiță omenească, Hapsinul a fost în cele din urmă prins și dus în fața judecății copiilor pentru sancționare:

— Să-i dăm sare-amară, fu de părere o domnișoară plină de funde și de panglici.

— Nu-mi place sarea amară, răspunse răspicat vinovatul.

— Da' bătaia îți place? se informă un școlar de 7 ani, indignat de răspunsul infractorului.

— Mai întii să-și ceară iertare de la nenea Guliver pentru lovitura în cap și să-și dea ceasul înapoi, propuse o fetiță cîrlionțată.

Hapsinul fu de acord cu această primă penitență, sărutîndu-l pe uriaș pe amîndoi obrazii și restituindu-i ceasul. Urmă un scurt vacarm în sală din care se deslușeau diferite reproșuri și propuneri.

— Să nu mai rupă florile!

— Să dea de mîncare cățelului!

— Să fie spălat cu apă rece!

— Să doarmă la noapte în cotețul ciinelui!

— Perfect, zise prezentatoarea, care de mult n-a mai putut piașa un cuvînt, să-l culcăm în cotețul ciinelui.

— Și unde o să doarmă ciinele?

— În patul Hapsinului.

— Bravo, bravo, să doarmă în patul Hapsinului, se entuziasmară copiii de justetea sentinței.

La plecare micii spectatori păstrau o gravitate de juriști care au reușit să rezolve, potrivit conștiinței lor, un caz dificil și important.

— Ce zici de o plimbare în Cișmigiu? mă întrebă consoarta.

— La ora asta? mă mirai eu.

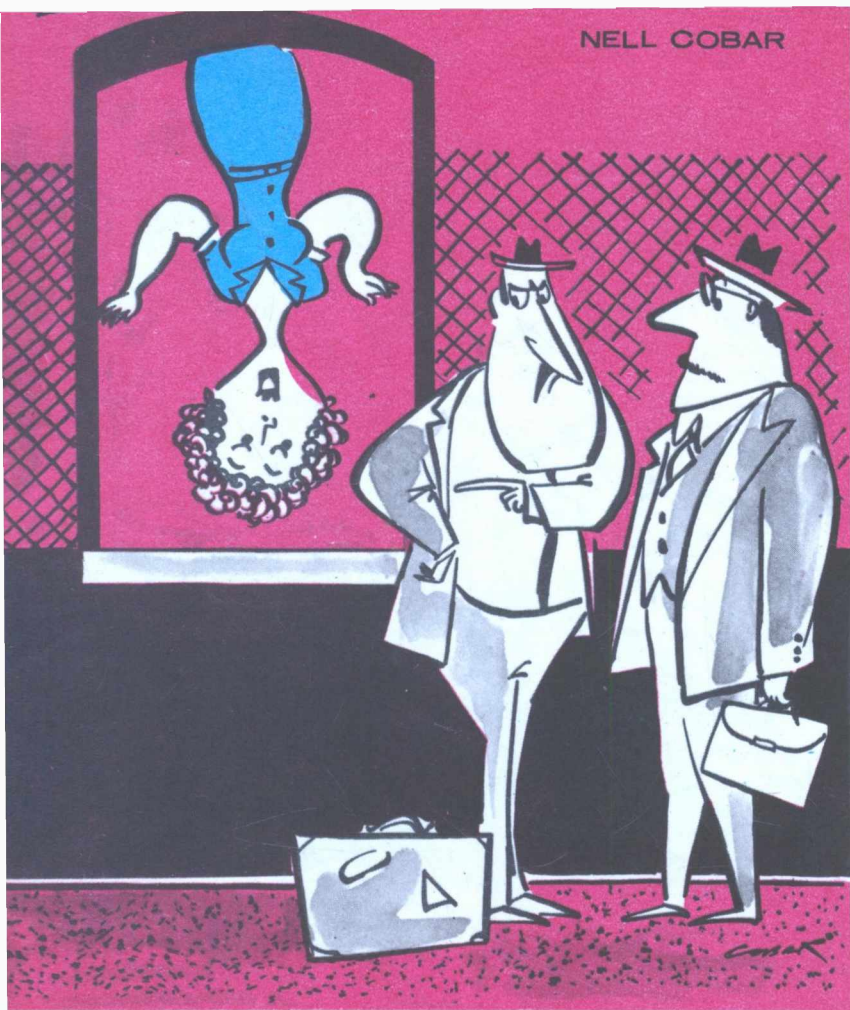
— E abia nouă fără un sfert!

— Aș avea ceva de lucru...

— Hapsinule!

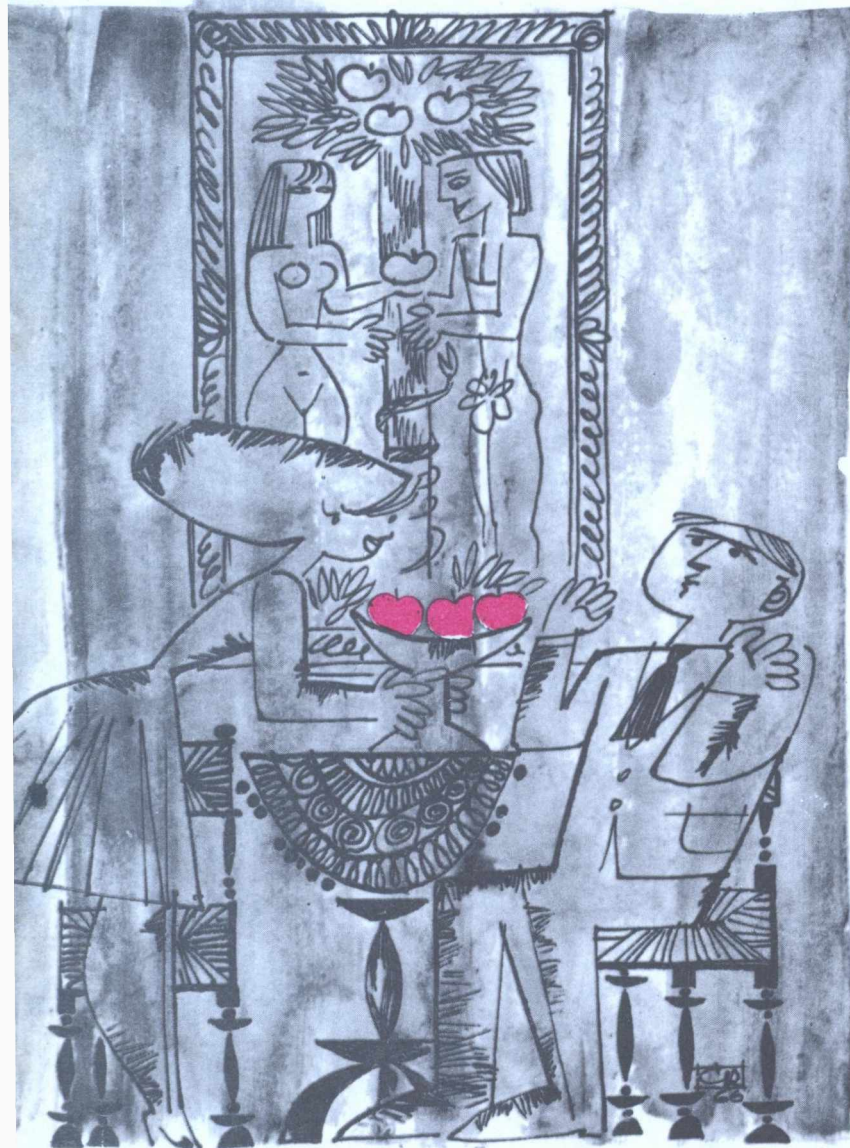
Și ne plimbarăm la braț tăcuți pînă la unsprezece și jumătate.

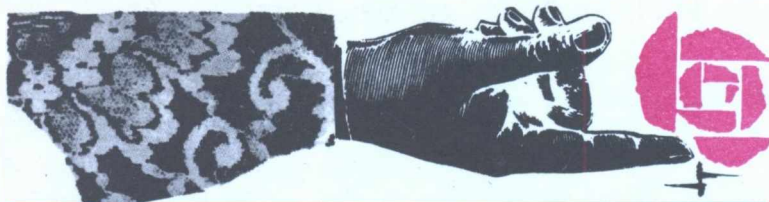

— Fii atent la funcționara asta: dă toate informațiile... pe dos!

V. CRIVĂȚ

FĂRĂ CUVINTE

CODUL MANIERELOR ELEGANTE

CUNOȘTINȚA CU O FATĂ

Cînd faceți cunoștință cu o fată, căutați-vă mai întii bine să vedeți dacă nu sînteți cumva însurat. Dacă observați că sînteți, nu-i dați în nici un caz numărul dv. de telefon. Luați-l dv. pe al ei. În orice caz, situația de om însurat vă impune o atitudine corectă, cel mult o strîngere de mină, pe urmă o strîngere din dinți și apoi acasă la nevastă, tovarășe, că nu există colț cît de ascuns în București, unde să te retragi în tete-à-tete și unde să nu pice, chiar atunci, ori băiatul vecinului, ori o colegă a nevestei, ori administratoarea blocului, mă rog, și pe virful Omul dacă te duci, cînd ți-e lumea mai dragă și crezi că acolo chiar nu te vede nimeni, vezi că, de fapt, cabanierul este un unchi al nevestei.

Cele de mai sus sînt valabile și pentru stimatele soții. Că nici așa să n-o luăm.

DAR DACĂ NU SÎNTEȚI ÎNSURAT?

Rămîneți așa. Doar ați văzut, spune și cîntecul pe care-l interpretează minunat talentata Pompilia Stoian, slăbiciunea mea: «Prieten drag, ne cunoaștem de-o viață». Care va să zică, o cunoaște de-o viață, dar n-a luat-o de nevastă. Tot prieten a rămas. Și ea ați văzut cum îi spune, deși îl cunoaște de-o viață? Prieten drag. Dar dacă o lua de nevastă, de-o viață, tot așa îi spunea ea acum? Să fim serioși. Ce prieten, care drag! Monstrule, nepricopsitule, m-ai nenorocit, de ce m-ai luat de la mama, de ce m-a dat tata, of ce soartă am avut, du-te după sifon, ce te uiți la mine, Haplea?

Pe cînd așa, eee, e altă mîncare de pește. Te alintă, prieten drag, e lirică, e romantică, n-are nici nervi, nu-i nici plictisită, are și logică, e normală, e bună, e o poezie, domnule!

Da, dar vezi că mai e și cîntecul ălălalt: «Ți-am pus în deget un inel pentru logodna noastră». Și ăla e frumos. Așa că în treaba asta nu există rețetă. Fiecare cum o nimerește. Sau poate, mai știi, aici se potrivește altceva: cum îți vei așterne, așa vei dormi, sau nu.

Dar destul cu divagațiile. Deci nu sînteți însurat și ați cunoscut o fată. Drăguță. Blondă. Sînteți într-o casă (Pentru stradă nu dăm sfaturi). Se dansează. O invitați. N-o strîngeți. Fiti fin. Fin cît trebuie. Nici prea fin, că iar e rău. Ți-am spus cel mai greu lucru: dozajul. Întrebați-o unde lucrează. N-o întrebați ce marcă e colonia minunată pe care o întrebuițează că vă spune «francezească» și v-ați ars. O sută. Puneți întrebări nepericuloase: unde lucrează, dacă-i place munca, dacă a văzut filmul cutare, piesa cutare, de-astea. N-o întrebați unde stă, că iar sînteți în pom. Dv., să zicem, stați în Floreasca. Și dacă ea vă răspunde: «Locuiesc în Balta Albă»? Trebuie condusă, nu? Cu trolleybusul o duceți, dacă mai circulă cînd ieșiți. Dar înapoi cu ce? Un taxi costă de acolo cît o zestre. Așa că lăsați curiozitățile astea: unde stă, marca de colonie și altele. Mai bine tăceți. După al doilea dans o întrebați ce face miine. Apoi ce face poimiine. Apoi ce face toată săptămîna. Dacă are timp să vină la întîlnire și miine, și poimiine și răs-poimiine și toată săptămîna, vă duceți cu o floare, o duceți la un restaurant, la un teatru, la un cinema și mai vedem noi.

Dar dacă refuză să vină la întîlnire și miine, și poimiine și toată săptămîna, nu mai insistați. Luați-o de nevastă.

SCRISOAREA DE DRAGOSTE

Pentru a cuceri inima celei iubite trebuie pornit la atac în stilul străbunicilor, care stil, oricît de ultra-atomică și madisoniană ar fi fata, nu se poate să dea greș: scrieți-i scrisorele de dragoste. Pe hîrtie albă, imaculată, cu un scris tremurat și în două locuri două pete făcute cu două picături de apă: două lacrimi. Nu mai scrieți chestia aia cu «dragostea mea nu cunoaște nici margini și nici obstacole» că prea s-a fumat. Găsiți altceva. În orice caz, actualizați totul, aplicați la 1966, arătați-i că o iubiți la nivelul dragostei mondiale, modern, cosmic, lunatic: «Darling!! Tu ești pămîntul, eu satelitul tău! Și mă învîrt, și mă învîrt în juru-ți și orice aș face, cînd simt că mă îndrept spre tine și trec prin straturile mai dense ale atmosferei eu iau foc! Dar nu! Tu ești luna! Și eu voi aseleniza lin în brațele tale, luna mea dragă, că la tine voi găsi Marea Liniștei și altele!

Iubito, știi twist? Dar sloap? Dacă știi de ce taci? Învăță-mă, că eu nu știu! Sau, știi ce? Decît să le învăț eu, mai bine uită-le tu, vrei? Dacă nu-mi răspunzi, mă omor. Și după aia mă îmbăt de durere. A rivederci, Roman! (Dacă nu vă numiți Roman, scrieți A rivederci... cum vă cheamă, dar nu mai are haz. E bine să vă numiți Roman).

Puneți scrisoarea într-un plic, plicul într-un coșuleț, lingă el tot în coșuleț, o «Dunăre» (sticlă coniac), trimiteți și veți avea succes.

Cam asta ar fi.

P.S. M-am răzgîndit. Trimiteți numai coșul cu sticla.

Nu dați scris nimic, că vă scoate pe nas după 20 de ani. Ca Monte Cristo. Cel mult o poză. Fără dedicație.

Tristan și Isolda Tellus

De ziua lui, odată, Ea îi adusese în dar iubitelui un ceas-brățară; asta era în primul an al căsniciei lor, ba poate chiar pe timpul când erau de-abia logodiți. Un foarte frumos Tellus suflat cu aur pe toate părțile metalice vizibile. Șapte ani după aceea, într-o simbătă din luna cadourilor, El, cercetînd cu un ochi critic vechiul ei ceasornic, făcu rapid niște calcule estimative în care intrară economiile, prima pe trimestrul III și un mic împrumut de la un prieten, pași în magazinul «Bijuteria» și, după ce zăbovi acolo aproximativ două ore, achită bonul pentru un delicios Tellus de damă. Acesta era făcut după chipul și asemănarea celui bărbătesc, numai că redus la scara corespunzătoare. Adam-ul ceasurilor își jertfise, pesemne, o coastă, spre a răsări, alături de el, Eva.

Înminarea surprizei avu loc într-un cadru pe cît de festiv, pe atît de intim.

Trecem peste lacrimile de bucurie ale noii improprietărite, peste exploziile ei de entuziasm și recunoștință care împrămară mecanismului căsniciei septenare impulsul de care — întimplător — tocmai se simțea nevoia. E de-ajuns să notificăm că, fascinată de legăturile simpatetice care păreau să unească Tellus-ul cel mare de cel mic, Ea le căuta nume potrivite în toate cuplurile celebre; în cele din urmă se opri la Tristan și Isolda. Începînd din acea noapte cei doi produși Grand prix Swiss Made dormiră pe aceeași noptieră și reeditară faimoasa lor poveste de iubire cu câteva variațiuni contemporane neesențiale.

Jocurile lor nocturne începeau, firește, cu dulcile măguliri reciproce multimilenare (a se reciti Cîntarea cîntărilor).

— Cît ești tu de frumoasă, comoara mea aurie, spunea Tristan, cu atît de delicatul tău secundar central așezat în mijlocul Universului, cu grațioasa floare încrustată pe fus, avînd patru petale minuscule și, nu mă îndoiesc, parfumate...

— Cît ești de minunat, alesul meu auriu, venea răspunsul Isoldei, cu puternicul tău oțel inoxidabil, sfîdînd toată apa celor cinci oceane ale lumii, cu mecanismul tău antimagnetice, nepăsător la chemările persuasive ale Polului Nord, ale Polului Sud...

— Dar sensibil la magnetismul tău personal, o, divino, o adorato...

După cuvinte inaripate, venea rîndul tăcerilor adînci. Două tic-tac-uri cristaline cadențau discret noaptea, în contrapuncturi atît de fine, de parcă însuși papă Haydn le-ar fi orînduit pe un portativ. Farmecul intunericului sporea infinit acest dialog și micile inimi vrăjite fabricate pe malurile lacului Lemman cunoșteau o delicioasă intimitate, lesne confundabilă cu fericirea.

Este adevărat că, mai tîrziu, povestea lor de dragoste cunoscă și unele pasagii, vai, prozaiice. Nici acestea nu sînt total lipsite de interes.

— Iar ai rămas mult în urmă, iubitele. Curios! Sînt din ce în ce mai îngrijorată. Doar aseară, la închiderea emisiunii de televiziune, ai fost potrivit la ora exactă. Eu una n-am pierdut nici un minut în două luni. Ești cumva defect? Tu?

Trist, Tristan Tellus bolborosea o scuză, din care se putea vag deduce că meșterii șvițereni nu poartă nici o vină, dar că, vezi, stăpinul... Totuși, jenindu-se să intre în amănunte, se oprea aici. Nu relata, astfel că la ieșirea de la «Garofița» (local inoportun plasat exact la jumătatea drumului dintre birou și casă), consumația, respectiv cele două coniacuri (unul mic, unul mare), plus șprițul

dintre ele erau — naiv! — camuflete prin răsucirea fusului cu 20° în urmă. Închipuți-vă, El uza de acest șiretlic ieftin, fără ca măcar să-și inchipuie ce dramă provoacă pe mica scenă a noptierei. Acolo, Isolda suferea: Zi după zi, aceeași poveste — întîrzierile lui Tristan. Cum poate ea iubi un... arierat?

Și iată ilustrul cuplu grav amenințat.

Echilibrul se strică și mai mult (sau, poate dimpotrivă, începu să se restabilească) în ziua cînd stăpîna aplecîndu-și fața deasupra Isoldei o «mută», pe furiș, printr-un gest febril cu 15° înainte. Motivul: ținea să plece la coafor — era o zi teribil de aglomerată, ajun de sîrbători, și, fiindcă celelalte două colege de serviciu nu purtau ceas, la 14,45 plecarea i-ar fi putut fi astfel motivată, deși rămînea evident, o motivare trasă de păr... Totuși, fiindcă «se prinde» o va mai folosi, ba chiar din ce în ce mai des, ba chiar în zilele neaglomerate.

Atent ca niciodată, însă, seara Tristan remarcă anomalia. Frumoasa lui aurie ieșise din timp, Isolda Tellus își dase în petec!

— Ai fugit, prin urmare! Ai alergat fără mine cincisprezece minute. La cine te grăbeai așa? Spune, la cine? Vorbește că te omor. De dragul cui gonești? Ori te pomenești că ești defectă?

— Defectă? Cine? Eu? Meșteri ai Elveției îl auziți? Repetă! Îndrăznește să repeți ce-ai zis...

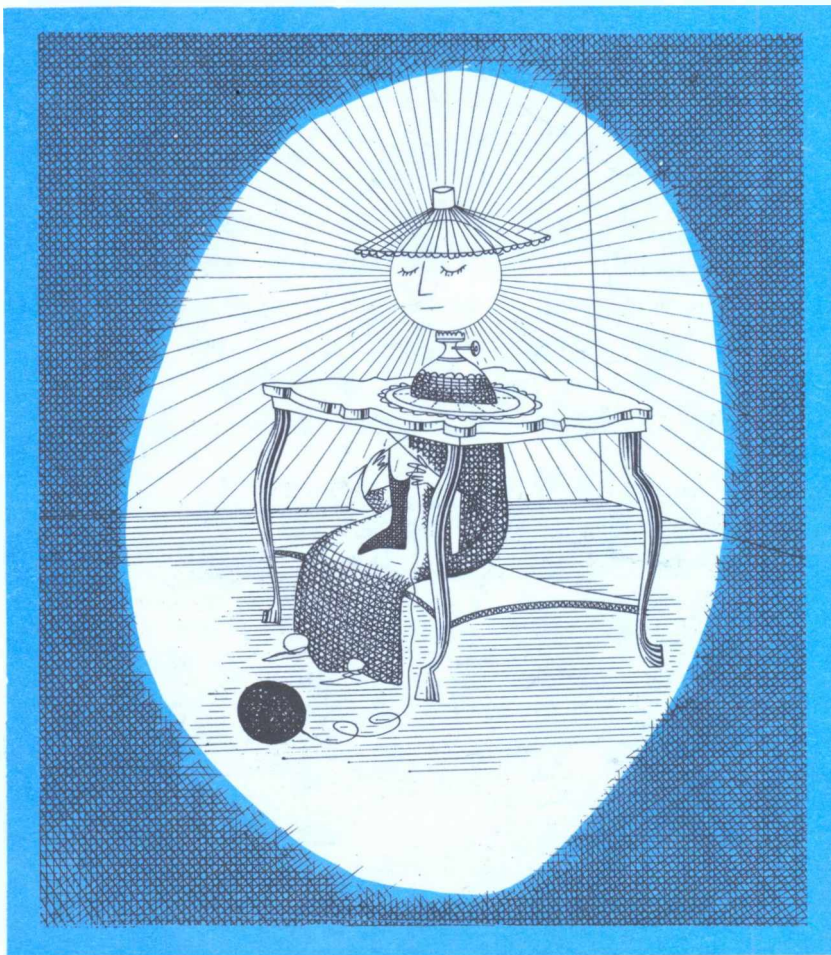
Ce noapte furtunoasă! Ce vociferări, ce

insulte, ce amenințări, ce leșinuri, ce invinovățiri, ce durere! Niciodată noptiera n-a mai fost teatru! unor asemenea tictac-uri violent dezlănțuite. Niciodată timpul nu s-a mai îngrozit astfel de suferințele supraomenești ale celor care îl măsoară.

.....

Ah, voi ceasornicari din cooperatie, voi suflete împietrite, psihologi de două parale! Cît sînteți de surzi la marile legende ale lumii. Ce știți voi! Vă mulțumiți să primiți două ceasuri marca Tellus, unul bărbătesc, altul de damă; să le înregistrați primirea, să fixați termen de reparație, să eliberați bon. Ce credeți voi că închideți în sertare? Două arcuri derelate? Două mecanisme deteriorate prin manevrări contraindicate? Eroare, imensă și grosolană eroare: aici sînt doi îndrăgostiți cu gura pecetluită de tăcere, fiecare adîncit în durerea lui, zdrobit de lipsa de înțelegere a celuilalt. Dacă ar putea trece peste onoare! Dacă și-ar putea pîri stăpînii! Dacă și-ar putea reciproc mărturisi prin ce au fost siliți să treacă, pricina meschină pentru care au sărit peste timp sau au repetat timpul. Dar nu! Sînt legați prin recunoștință de stăpînii care i-au dăruit unul altuia. Trebuie să tacă. Trebuie să îndure. Trebuie să inconjoare cu nimbul martirajului legenda nouă ai cărei eroi sînt Tristan și Isolda Tellus!

GEORGE VOINESCU

FEMEIE DE INTERIOR

20 DE ANI DE LA APARIȚIE

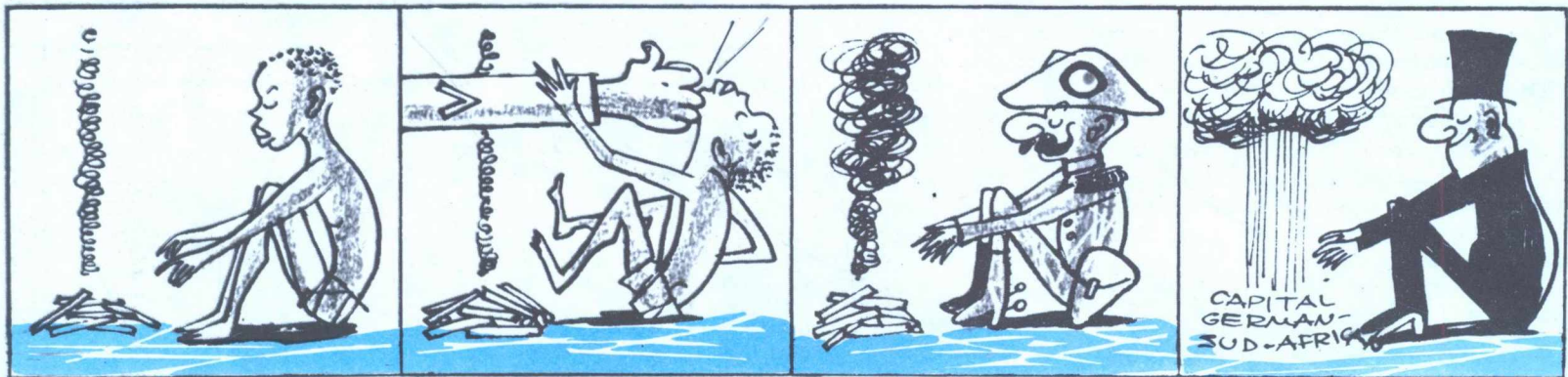

ÎNȚOLIT

SNOBII

— Să mergem la cazino, darling! Am fost văzuți, așa că putem să ne lipsim de ultimul act!

O jumătate de secol de istorie colonială în Africa de sud-vest

Desene din „EULENSPIEGEL” – Berlin

microfoiletoane rimate • microfoiletoane rimate • microfoiletoane rimate

Vinzătoarele raionului de piine de la magazinul «Delta Dunării» din Capitală mătură pe jos în timp ce marfa este descoperită.

*Ele, fără jenă,
Merită perdaful
Că de igienă
Se alese praful.*

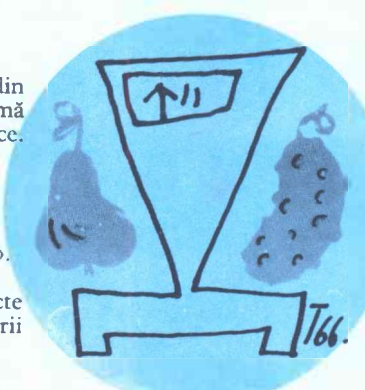
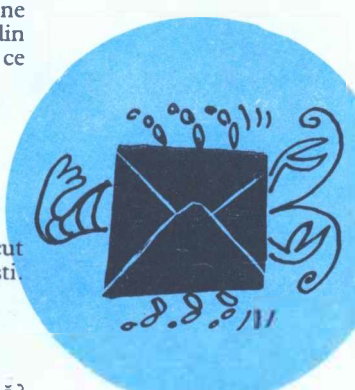
O scrisoare recomandată a făcut zece zile de la Tulcea la București.

*Cu drumul ei, biata scrisoare
A depășit o săptămână.
Nu ajungea mai iute, oare,
De s-ar fi dus din mină-n mină?*

Activitatea căminului cultural din Manoleasa, reg. Suceava, se rezumă doar la rularea unor filme artistice.

*Pe drept se spune în comună
Că la cămin, lună de lună,
Duc munca plină de elan
Doar «Hercule» și «Pardaïllan».*

La magazinul de legume și fructe din Slănic-Prahova, cumpărătorii

CAFENELELE

DE ODINIOARĂ

Sediul, marele sediu al boemei literare dintre cele două războaie era cafeneaua.

La «Barul automat» de peste drum de societatea de telefoane am cunoscut, așa cum am mai scris și altădată, o întreagă generație alcătuită din tot soiul de căutători de comori, ascunse în culele tănuite ale destinului artei, în aie celui literar și chiar în ale destinului filozofic.

Era o veritabilă armată de căutători nedeprinși cu ierarhiile indispensabile oștirilor, o armată rătăcită, fără strategie, fără planuri de luptă și fără căpetenii. Nu eram uniți, nu știam prea bine ce vrem, și, cite un codru de piine căzut din cer, ne potolea avintul într-o luptă dusă pe uriașii tărîm al expediențelor.

Treptat, treptat, însă, am fost introduși de cei mai răsăriți dintre noi, în jurul liotei îmbuibăților de la «Capșa» și «Corso».

DIOGHENIDE

Cine își mai aduce aminte de el? Părea că, o dată cu dinții din gură i-a pierit și vîrsta, pe care o puteam totuși bănuși din declarațiile sale, potrivit cărora fusese coleg de școală cu acela care avea să devină marele, necontestatul rechin al presei de atunci, Pamfil Șeicaru, astăzi — pare-se — prin Spania, instalat într-unul din castelele sale, construite nu din cleștar, ci din răsunătoarele sale șantaje de presă, aducătoare de bani cu ghiotura, într-o vreme în care corupția era învăluită de o supra-corupție. Dioghenide nu avea lețcaie, dar stătea toată ziua în cafenea, unde bea aproximativ douăzeci de cafele cu lapte zilnic, din cei cițiva lei pe care îi primea de la diferiți prieteni. El știa multe despre Pamfil, poreclit «Ziarilă» de Camil Petrescu. Era rău de gură acest Dioghenide, căruia Șeicaru îi dăruia 500 lei pe săptămînă nu pentru a-l lauda, ci pentru a-l face să tacă. Dioghenide deveni astfel șantagistul șantagistului Șeicaru, căruia îi convenea să arunce cițiva napoleoni pe lună ca să-și asigure, dinspre această parte, neutralitatea.

Dar într-o duminică Pamfil întirziase să-i achite renta lui Dioghenide, așa că acesta pierzîndu-și răbdarea și indignat de neglijența directorului de la «Curentul», a plecat grăbit spre redacție (calea Victoriei colț cu str. Doamnei) spre a-și reclama drepturile. Vine și cu mine l-am însoțit numai ca să vedem ce se întîmplă. Pamfil întirziase la o ședință redacțională. Vine a pătruns cu Dioghenide în sala de ședință. «Ziarilă» cum l-a văzut a spus:

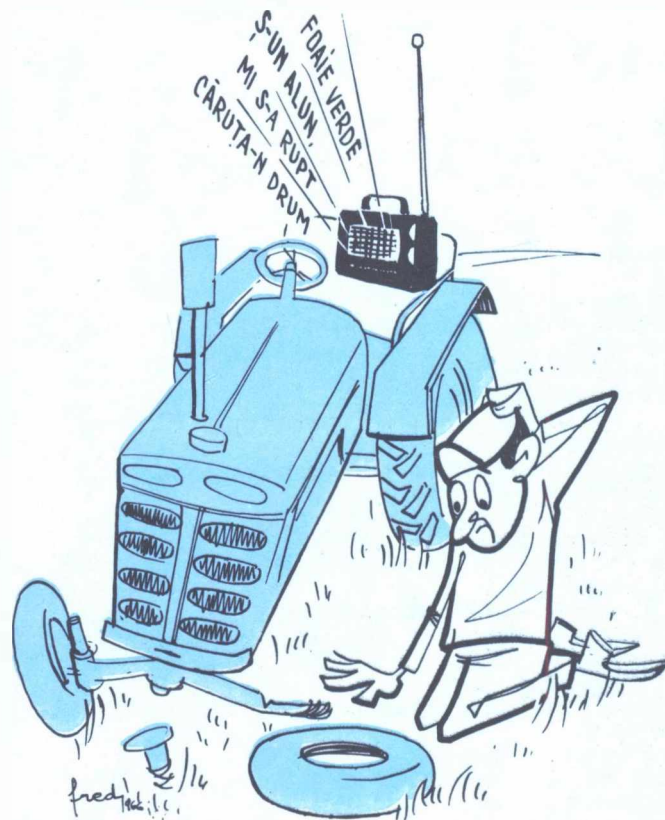
— Dragă Dioghenide, iartă-mă că am întirziat, păcat că ai făcut atîta drum.

Și i-a înmînat o bancnotă de 500 lei. Dioghenide a luat-o cu un gest concesiv, a plecat, a ieșit cu Vine și, o dată ajuns afară, fără să ridice mîna de pe clanță, a întredeschis din nou ușa și și-a vîrit capul prin deschizătură. Am auzit următoarele vorbe, prelinse prin albia tăcerii incremenite a celor dinăuntru:

— Și pe viitor, dragă Pamfile, să nu mă mai silești să urc, pentru 500 lei, treptele acestei spelunci ordinare...

F. GRONSKI

Apropo de unele reparații

COINCIDENTĂ

C. CAZACU

FĂRĂ CUVINTE

sînt obligați să ia la 1 kg de fructe și murături.

Astfel, vorba șugubeață
Sună-n locurile-acele:
«Pică pară mălăiață
Într-un kil de gogonele».

În cadrul C.A.P. Amara, reg. Galați, s-a construit o maternitate de porcine, fără tavan.

Deși n-a fost lucrată bine,
De ce atîta gălăgie:
Maternitatea de porcine
Ce e în fond? O porcărie!

VICTOR TEODOR

REȚETA ÎN AVUȚIRII

Cum se îmbogățește cineva în lumea capitalistă? S-ar părea că răspunsul a fost dat de mult: prin exploatarea semenilor săi. Ei bine, grație domnului Jean-Paul Getty aflăm că nu e așa, că există alte căi prin care se pot dobîndi milioane.

Ca să-și susțină teoria, d. J. P. Getty a scris un voluminos volum, intitulat (firește!) «Cum să devii om bogat». În numeroasele sale pagini, autorul face cunoscută cititorilor metoda sa de înavuțire cu magnanimitatea cu care o gospodină împărtășește prietenelor ei rețeta deliciilor sale bezele.

De fapt procedeele recomandate de el sînt extrem de simple și se reduc în esență la două:

- 1) să fii zgîrcit;
- 2) să lucrezi pînă și în zilele de sîrbătoare.

Ne-am permite să-l tratăm pe d. Jean-Paul Getty cu doza maximă de ironie de care sîntem în stare, dacă domnia-sa n-ar mai avea o calitate, în afară de aceea că e autor de cărți instructive: e omul cel mai bogat din lume. Averea lui se cifrează la 1,5 miliarde de dolari. Asta înseamnă că trebuie să-l luăm în serios. Cu atît mai mult cu cît a dovedit (și dovedește în continuare) că respectă personal cu strictețe punctul 1. Pe terenurile sale petrolifere, care se întind din Texas pînă în Arabia Saudită, muncitorii sînt atît de prost plătiți, încît numărul zilelor de grevă înregistrate acolo în 1965 fac din d. Getty un recordman mondial și în această privință.

Domnia sa aplică cu multă consecvență și punctul 2. Pentru a munci în zilele de sîrbătoare și-a organizat și un cadru convenabil: patru castele în Scoția, două în Franța și două în Italia. Transportul între ele îl efectuează cu unul din cele unsprezece avioane personale. În sfîrșit, patru iahturi (două mari și două mici, vorba cîntecului) poartă grija călătoriilor d-lui Getty în mediul acvatic.

Totul ar fi fost clar, dacă n-am fi aflat recent de concedierea a 380 de muncitori de la una din rafinăriile d-sale și de perspectiva ca alți 1 500 să le împărtășească soarta. Se naște deci o mică nelămurire de amănunt: cum să facă avere, muncind în zilele de sîrbătoare, un șomer care stă cu brațele încrucișate și în zilele de lucru?

N. AURELIU

V. TIMOC

GOSPODINA AUSTRALIANĂ: — Aici se simte mina cercurilor agresive!

Recruții refractari

Scandalurile care izbucnesc la Saigon sînt foarte greu de numerotat. Nu trece zi fără scandalul ei și în perioadele cu mare randament se înregistrează chiar cite două-trei în același interval de 24 de ore. Așa încît nu putem preciza al citelea este cel despre care va fi vorba mai jos. De altfel nici n-are importanță.

Totul a început din clipa cînd colonelul Le Vuon Thoc, comandantul centrului de recrutare din capitala Vietnamului de sud, a constatat că, din tinerii care trebuiau să se prezinte la incorporare, 88 la sută strălucneau orbitor prin absență. Motivele erau foarte variate: unii nu puteau fi găsiți la domiciliu, alții se «imboldăveau» brusc și grav exact în ziua cînd ar fi trebuit să îmbrace uniforma, alții în sfîrșit luptau de mult (dar în rîndurile Armatei de Eliberare).

Toate acestea nu erau lucruri noi pentru colonel. Ceea ce l-a izbit acum a fost marea număr de scutiți pe motiv că sînt agenți ai cunoscutei organizații de spionaj americane C.I.A. Le Vuon Thoc cunoștea legile saigo-

neze și știa că, în conformitate cu ele, un tînăr pus în slujba Statelor Unite (mai ales ca spion) este scutit de alte îndatoriri față de țara sa. Totuși cum de se nimerea ca toți agenții C.I.A.-ului să aibă exact vîrsta recrutării?

Pe americani nu îndrăznea să-i întrebă: colonelul își știa lungul nasului și unde s-a mai pomenit ca o slugă să ceară cont patronilor? Așa că s-a apucat să facă de unul singur o cercetare ceva mai atentă, a actelor cu care tinerii își dovedeau apartenența la organizația de spionaj. Și a constatat că erau false.

Tărăboi, anchetă, interogatorii (în stil saigonez, adică cu ace vîrite sub unghii). Și adevărul a ieșit la iveală: contra a 20 000 de piaștri, plătiți unei bande de falsificatori, oricine putea să capete un document cum că e agent C.I.A.

Ceea ce demonstrează că, pentru tinerii din Vietnamul de sud, orice mijloc e bun pentru a evita să devină carne de tun în războiul dus împotriva propriului lor popor.

V. GALĂȚEANU

ȘT. MUNTEANU

FĂRĂ CUVINTE

AL. STOLARCZEK

FĂRĂ CUVINTE

Pictorii ar fi mult mai apreciați dacă ne-ar lua ...cu frumosul.

*

În ultimul timp muzica ușoară a început să fie des-compusă.

*

La cinci zile de la premieră el era și cîntăreț și public.

*

La unele restaurante «meniul fix» ți-l servește solista.

*

Pentru studenții de la «horticultură» examenele sînt... floare la ureche.

*

«Căderile» actorilor se fac fără zgomot.

*

Cînd despre o marfă se spune că «merită banii cu ochii închiși», nu faceți imprudența să-i deschideți.

*

Sînt unii ce se antrenează zi și noapte la cros, ca să poată fugi... de răspundere.

*

Totul este plagiat în lucrarea lui, în afara greșelilor care-l reprezintă întocmai.

CONSTANTIN FLORESCU

A. LUCACI

— Acest spectacol e mizerabil!
— Scrie în condică.
— Ei, chiar atît de mizerabil nu e!...

TICĂ, RICĂ ȘI PIRAȚII UN ROMAN ÎN ILUSTRATII

de ADRIAN ANDRONIC

REZUMATUL SERIILOR PRECEDENTE:

În plimbarea lor prin Delta Dunării, copiii Tică și Rică ajung la mare unde dau peste niște pirați.

POSTA REDACTIEI

GALITZA CONSTANTIN — BRĂILA

Sint unele semne bune. La «Revedere».

CREMER EMIL — BUCUREȘTI

Ne-au parvenit numai epigramele. Poezia despre care pomeniți în scrisoare ați uitat, probabil, să o scrieți. Dar nici epigramele nu fac altă impresie...

ȘTEFĂNESCU AL. — BUCUREȘTI

Cităm doar două strofe din «Idilă»:

*Prin suflul îi umblase
Și-acum îl neglija
Dar el nu desperase
Și încă o iubea.*

Și mai departe:

*Deși avea mindrie
El totuși o iertă
Părint că reînvie
S-o fiină încercă.*

Nu știm dacă îndrăgostitul a reușit să-și fiină sau nu iubita. În orice caz, poezia nu ține.

BOCHELLI ELENA — FILIAȘI-OLTENIA

Poezia «Despre buruieni» trebuie plivită: accente greșite, rime incorecte, etc. Oricum, ideea e ofilită. Așteptăm primăvara.

TĂTĂREANU IOSIF — FETEȘTI

Nici bune, nici rele. Adică, exact cum e mai rău.

GURAN GH. GHEORGHE — BUCUREȘTI

Aveți un real simț al umorului și multă ușurință în versificație. Poezia «Cugetare» merită atenție mai mult decît celelalte. Nu trebuie

să aruncați însă cu piatra în toate reprezentantele Evei. Mai sint și flori pe lumea asta.

POPESCU GH. — TIMIȘOARA

Cu «Colocatarii» n-am reușit să ne înțelegem. Mutați-vă pe o temă mai puțin comună.

FOLTEANU NICOLAE — ARAD

E foarte drăguță scrisoarea dv. în care ne spuneți: «Vă trimit cîteva epigrame, nu dintre cele mai izbutite». Aveți dreptate. Le așteptăm de celelalte.

MIREA GHEORGHE — VIDELE

Încheiați povestirea «Convorbire între prieteni» cu — va urma. Asta ar mai lipsi!

BINDER KURT — SIBIU

Poate altădată.

CALMICUL MIHAIL — BUCUREȘTI

Excelente fabule! Din păcate traducerea e foarte slabă și (ca să folosim un vers de-al dv.) «o așa greșală nu se iartă».

PENCOVICI MARIUS — BUCUREȘTI

«Bătrînul rătăcit» e o rătăcire de-a binelea. Nu-l mai așteptați să apară.

MIDAN CICERONE — BUCUREȘTI

Ne pare bine că nu v-a supărat răspunsul nostru de la «Poșta Redacției». Drept recompensă vă cităm un epitaf:

*Unui om darnic
Și sîcriul, de-ar putea,
L-ar dărui, altuia.*

Nu-i strălucit, dar ca încurajare, merge.

CIUCLEA ALEXE — BUCUREȘTI

Doar un singur epitaf e mai viu:

*Unui ospătar
Că vine-ndată mi-a tot spus:
Dar pîn-să vină, el... s-a dus.*

IONESCU V. STELIAN — PLOIEȘTI

Cînd s-or termina toate lipsurile pe care le avem de criticat o să ne ocupăm și de... «hingheri». Pînă atunci încercați să prindeți o altă idee.

AVRAM PAVEL — VULCAN-HUNEDOARA

Nu. Oricît ați fi de debutant, asemenea versuri nu aveți voie să scrieți:

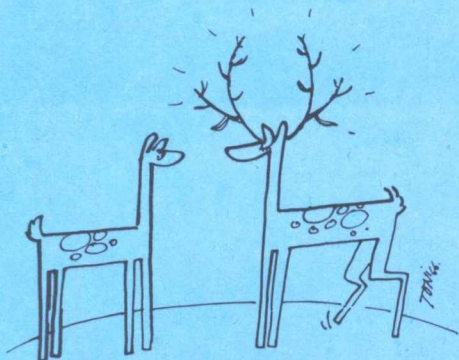
*Case, oameni și copaci
Toți trăgeau de mine
Kilometri toți rapaci
Pregăteau pe... fine.*

Pentru că pînă la urmă au să fugă de dv. și cititorii, care sint foarte «rapaci». Cu versurile bune.

DEOCAMDATĂ, NU!

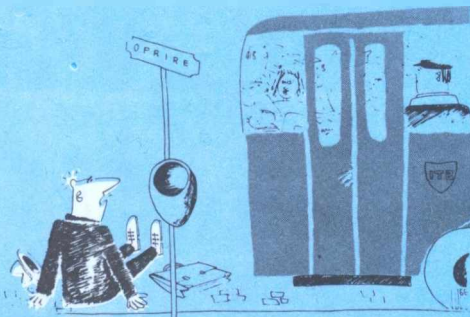
Costea Horia — Cluj; Drăghici Atanase — Sibiu; Boroianu D. Eugen — Cîmpina; Constantinescu Nicolae — Cîmpina; Mihai Ștefan Suceava; Kantor Ervin — Petroșani; Bobici Corneliu — Tirgoviște; Fragă Silvan — Tg. Mureș; Pangal A. — București; Pătrașcu Ion — Comuna Găbincea Mare, Oltenia; Acrivopol G. — Craiova; Tudor N. Ion — Teleajen; Valca Iuliu — Timișoara; Simion Victor — București; Dumitrescu Nicolae — Craiova; Gostavitean Dumitru — Drăgășani-Argeș; Panait Dumitru — București; Măntoiu Eugen — Sinaia; Balaci Ștefan — Constanța; Crișana Ana — Orașul Dr. Petru Groza; Cursaru Gh. — Tecuci; Vasile Constantin — Podari-Craiova; Bozu Gh. — Lupeni; Tighiliu Oltea — București.

AVRAM ANTON

CERBOAICA: — Doar pe tine te iubesc!

ION DOGAR-MARINESCU

— Are șoferul ăsta niște «porniri»!...

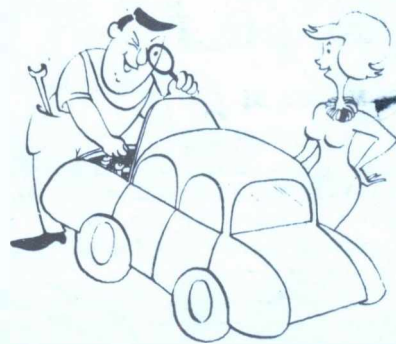
Șoferul Nicolae Nițu de pe troleibuzul 85 (nr. 1 858) pornește prea repede din stații, riscînd să provoace accidente.

CÎNTARE

prinse cu ocaua mică

DESENE DE POMPILIU DUMITRESCU

MAȘINI MICI

**— O clipă și găsim defectul...
S. STĂNESCU**

LA CIRC

AL. CLENCIU

— Ți-am spus să nu-ți răsfeți copiii, că ți se urcă în cap!...

La magazinul «Delta Dunării» din str. Beldiman, din cauza trepidațiilor produse de vitrina frigorifică, acul indicator al cântarului de la raionul de mezaluri oscilează continuu.

FĂRĂ CUVINTE

La magazinul «Unic», la raionul de semi-preparate, a fost instalat un cântar ultra modern (electric) de mare precizie, cu care se cântăresc: ...«sarmale», «pirjoale», «ardei umpluți» etc...

— Sărmăluțele... «poate să fie»... 1 kilogram și 123,874 grame???

Cântarul de la bufetul «Lipova» de fiecare dată indică greutateți diferite...

— Lume, lume!!!
Unic în lume!!!
...Cântarul de la
Bufetul Lipova!!!

MĂLAI LA CATASTIF

C. CRISTOBALD

MĂLAI ȘI VRĂBII

Complexul alimentar din cartierul «Tractorul» din Brașov nu e bine aprovizionat cu mălai. Sînt nevoiți cetățenii să stea la rînd cite trei ore și cite patru ore, sau... să se deplaseze pînă în centrul orașului, unde se găsesc de toate în permanență.

Și conversau într-o zi doi brașoveni, în timp ce așteptau să sosească la «complex» mălaiul:

— Să-ți spun un banc. Nu se mai zice «vrabia mălai visează». Se zice... cetățenii cartierului «Tractorul» din Brașov visează vrăbii.

— Cum adică?

— Visează ca, în loc de funcționari, să fie la conducerea «complexului alimentar»... vrăbii.

— De ce?

— Pentru că nu există ca vrăbiile să nu-și îndeplinească atribuțiile legate de aprovizionare.

MII DE CĂRĂMIZI

Cooperativa agricolă de producție din comuna Pojaru, (raionul Gilort, regiunea Oltenia) a ținut citeva mii de cărămizi, timp de aproape patru ani, neadăpostite.

Rezultatul: cam jumătate din cărămizi (vreo trei mii de bucăți) s-au distrus.

În urma sesizării «Urzicii», cărămizile care au mai rămas au fost puse la adăpost și se vor construi cu ele niște grajduri pentru vite.

S-ar mai putea construi la cooperativa din Pojaru ceva: niște... dormitoare, în care să se culce pe urechea cealaltă responsabilii cu cărămizile.

RADIO-RISIPĂ

În comuna Oncești din raionul Sighet, trei aparate de radio sînt, de trei ani, defecte (un aparat la sfatul popular al comunei, unul la căminul cultural din comună și altul la căminul cultural din satul Nănești) fără să fi fost, în toți acești trei ani, date la reparat. În schimb, deși aceste aparate de radio nu funcționează,

se plătește pentru ele, de trei ani, taxă de abonament.

Sesizîndu-i-se această situație, Sfatul popular al raionului Sighet a răspuns... parțial. Nici o vorbuliță despre aparatul de radio de la sfatul popular al comunei, iar despre aparatele de la cele două cămine culturale... că vinovat de această situație este directorul căminului cultural din localitatea respectivă, care — în loc să repare aparatele și să le pună în slujba activității căminelor — se mulțumește să constate că le are în inventar și să plătească, pentru ele, inutilele taxe de abonament.

Deci, un director grozav: n-are activitate culturală, dar face cheltuieli parazitare.

Și deci niște aparate de radio excepționale: deși nu funcționează, au... paraziți.

IZOLATOR HIDROFUG

Niculescu Nicolae, izolator hidrofug la «Întreprinderea 3 Izolații» din București a fost mutat de la șantierul din Hunedoara al numitei întreprinderi, unde era șef de echipă.

Cauza mutării: îi plăcea în mod exagerat să fie toți muncitorii prezenți la serviciu, pontîndu-i ca prezenți și pe cei... absenți.

Pe Lupu Ion l-a învoit 15 zile, pe Șetran Constantin 13 zile, pontîndu-i în acest timp ca prezenți, și ca să fie, cum se zice, «tacimul complet», s-a învoit și pe el însuși 18 zile, pontîndu-se de asemenea în acest timp ca prezent.

Iar pe muncitorul Olteanu Gheorghe l-a și... bătut. Nu mult. Numai cît a fost necesar să i se prescrie respectivului de către medic, 9 zile de repaus la pat. Atunci, șeful de echipă, izolatorul hidrofug Niculescu, i-a dat celui bătut... o sută de lei, «ca să nu-l reclame» și, în plus, l-a pontat în toate cele 9 zile prezent la serviciu.

Încît Olteanu Gheorghe s-a bucurat cînd a aflat că nu-l mai are pe Niculescu șef. Olteanu Gheorghe ar mai fi dat, el de la el, o sută de lei, numai să nu fi avut de-a face cu un izolator hidrofug ca Niculescu.

Decît să ai, cică, de-a face cu asemenea izolatori hidrofugi, mai bine să dai și să fugi, să dai și să hidro-fugi!

nașterea unui mare artist

(urmare din pag. 6)

unei cariere. Dă-mi exclusivitatea drepturilor întregii producții. Nu-ți schimba maniera fără autorizația mea și-ți voi achiziționa 50 de tablouri pe an. De acord?

Enigmatic, Douce continuă să fumeze fără să spună un cuvînt. Treptat, studioul se goli. Paul Emil Glaise se duse să închidă ușa după ultimul vizitator. Dinspre scară, se auzea un murmur de admirație. Rămas singur cu pictorul, romancierul își puse voios miinile în buzunar și izbucni într-un ris furtunos.

Pictorul se încrunță și cum celălalt continua să ridă, spuse cu bruschețe:

— Imbecil!

— Imbecil? exclamă romancierul supărat. Tocmai cînd am reușit cea mai mare mistificare de la aceea săvîrșită de celebrul domn Bixiou?

Pictorul privind cu mindrie cele 20 de portrete analitice spuse:

— Da, Glaise, ești un imbecil. În aceste tablouri este ceva!

Romancierul își privi prietenul uluit.

— Asta e prea mult, țipă el. Douce, adu-ți aminte. Cine ți-a sugerat acest nou stil de pictură?

Atunci, Pierre Douce, după o clipită de tăcere scoase un uriaș nor de fum și spuse:

— Ai studiat vreodată un riu?

Traducere de S. Ch.

„URZICA” REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

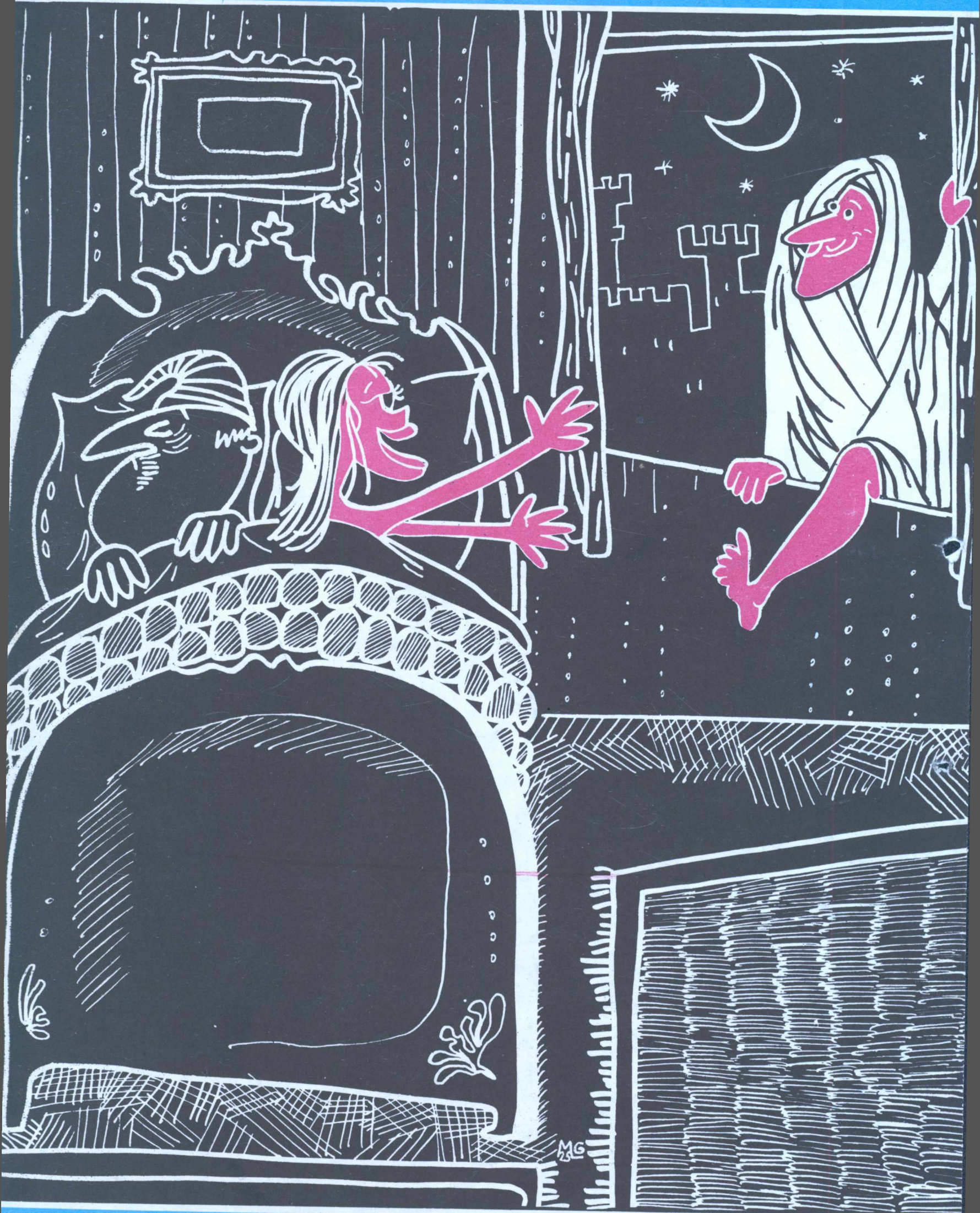
14.28.15;

Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
„Case Sănteni”

44.601

... în Anglia, proprietarii industriei turistice căuta să atragă cât mai mulți șnoabi, axându-și reclama pe preținsa existență a fantomelor care ar bîntui diversele castele transformate în hoteluri.

FANTOMA DE LA MIEZUL NOPTII